

lovaného, má povahu nepoctivé žaloby; neboť má-li exekuce býti prohlášena za nepřipustnou jen z toho důvodu, že žalovaný nepodal na dovolatelku žalobu zástavní, byla by jeho exekuce přípustná, bude-li vedena na základě exekučního titulu proti dovolatelce, jehož si žalovaný vydobude žalobou zástavní. Zde platí zásada: dolo facit, qui petit, quod redditurus est.

Čís. 14380.

Moravsko-slezský zemský fond jest oprávněn navrhnouti exekuci k vydobytí útrat za ošetření ve veřejné nemocnici na Moravě a ve Slezsku.

(Rozh. ze dne 16. května 1935, R II 194/35.)

P r v ý s o u d povolil moravskoslezskému zemskému fondu k vydobytí výloh za ošetření ve veřejné nemocnici v M. O. exekuci na základě výkazu ošetřovacích výloh městské veřejné nemocnice v M. O. opatřeného zemským úřadem doložkou pravoplatnosti a vykonatelnosti. **R e - k u r s n í s o u d** exekučnímu návrhu nevyhověl. **D ů v o d y :** Podle § 7 ex. ř. smí býti exekuce jen tehdy povolena, lze-li z exekučního titulu seznati osobu toho, kdo jest povinen a kdo jest oprávněn. Podle § 9 ex. ř. může býti exekuce povolena pro jinou osobu, nežli tu, která jest jako oprávněná v exekučním titulu uvedena, jen, pokud se prokáže veřejnými nebo veřejně ověřenými listinami, že nárok v exekučním titulu uznaný přešel s osoby oprávněné na osobu, jež exekuci navrhuje. Vytýká tedy dlužník správně ve své stížnosti do povolení exekuce, že o povolení exekuce nežádal oprávněný, totiž město M. O., jemuž nemocnice patří, nýbrž moravskoslezský fond zemský, jenž podle § 9 ex. ř. neprokázal, že nárok v exekučním titulu uznaný naň přešel.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu a povinného odkázal s jeho námitkami proti nároku exekučně vymáhanému na pořad správní.

D ů v o d y :

Nelze schváliti názor, že podle exekučního titulu jeví se oprávněnou stranou město M. O., a že moravskoslezský zemský fond by musil podle § 9 ex. ř. prokázati, že nárok na něj přešel. Neboť výkaz ošetřovacích útrat je vydán zemskou účtárnou, jeho pravoplatnost a vykonatelnost je potvrzena zemským úřadem, a z pouhého označení na okraji této listiny, že jde o útraty za ošetření ve veřejné městské nemocnici v M. O., nelze usuzovati, že jedinou oprávněnou stranou je město M. O. Podle nařízení ministerstva vnitra ze dne 6. března 1855 č. 6382 ex. 1854 je zemský fond povinen nésti útraty za ošetřování ve veřejných nemocnicích. Podle citovaného nařízení ministerstva vnitra a podle výnosu zemské správy politické v B. ze dne 13. března 1855 č. 6370 (bod 10), jsou všechny veřejné nemocnice povinny předkládati zemskému úřadu periodické výkazy vzniklých ošetřovacích útrat s údaji o příslušnosti a majetkových poměrech ošetřovancův i osob k náhradě útrat povinných. Zemský úřad,

resp. moravsko-slezský zemský fond je podle bodu 11. posléze citovaného výnosu povinen podniknouti potřebné kroky, aby nezaplacené ošetřovací útraty byly vymáhány od osob k placení povinných. V souzeném případě jde o exekuční titul podle čl. VI. zák. č. 130/30; tento titul je formálně správný a na jeho podkladě byla Moravsko-slezská finanční prokuratura, která zastupuje mor.-slez. zemský fond jako zvláštní jmění účelové podle výnosu ministerstva financí z 22. listopadu 1861 č. 7454, oprávněna podat exekuční návrh proti povinnému. Ježto pak exekučnímu soudu náleží zkoumati pouze formální náležitosti exekučního titulu, vydaného správními úřady, byla exekuce prvním soudem právem povolena.

Čís. 14381.

Ku provedení úsporných opatření podle čl. XXXV odst. 3 zákona ze dne 21. dubna 1932, čís. 54 Sb. z. a n., není povolán rozhodčí soud zřízený podle odst. (5) § 17 b) čl. XXVII téhož zák.

Snížení odpočivné a zaopatřovací požitky ve smyslu odst. 4 čl. XXXV zák. čís. 54/32 Sb. z. a n. lze jen po předchozím jejich přezkoušení v tom směru, zda jejich smluvní výměra byla nepřiměřeně vysoká (nadměrná).

(Rozh. ze dne 16. května 1935, Rv II 155/35.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy M., továrna na šicí stroje, akciová společnost v O., jako vrchní ředitel. Dnem 1. dubna 1925 odešel do výslužby s ujednanou pensí 3.000 Kč měsíčně, která mu byla placena až do srpna 1933 a dnem 1. září 1933 snížena usnesením správní rady žalované na 1.000 Kč měsíčně. Žalobce domáhá se na žalované doplacení rozdílu mezi pensijními požitky dříve mu vyplacenými a požitky, které jsou nyní po snížení vypláceny. Žalovaná namítla proti žalobě, že byla k snížení pensijních požitků oprávněna podle čl. XXXV zák. čís. 54/32 sb. z. a n., poněvadž jest akciovou společností, tudíž podnikem společenským, na jejíž základním kapitálu jest z poloviny zúčastněna M. banka, státem sanovaná, z jejíhož příkazu také k snížení odpočivných požitků žalobcových došlo. Procesní pracovní soud uznal podle žaloby, vycházejí z názoru, že k snížení požitků žalobcových byl oprávněn jedině rozhodčí soud, zřízený podle odst. (5) § 17 b) čl. XXVII zák. čís. 54/32 sb. z. a n., k jehož výroku dosud nedošlo. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y :** Jde jen o to, zda žalovaná, chtějící snížení odpočivné požitky žalobcovy, se měla za tím účelem obrátiti dle § 17 b) odst. 3 a 4 na rozhodčí soud, jak má procesní soud za to, anebo zda byla oprávněna sama k přezkoumání a snížení výslužného, jak je s poukazem na článek XXXV odst. 3 a 4 skutečně provedla. Paragraf 17 b) tu vůbec nepřichází v úvahu, nýbrž výhradně předpisy článku XXXV zařazeného ve hlavě 4, výslovně také nadepsané: Zvláštní ustanovení o bankách akciových s podporou z veřejných prostředků: V odstavci 3 článku XXXV praví se výslovně, že služební poměry lze zrušiti koncem kalendářních čtvrtletí po předcházející 6nedělní výpovědi